

Aansporen tot **DISCIPELSCHAP**

INLEIDING

1. De Meester en Zijn leerlingen.

Discipel komt van het latijn (discipulus) en betekent **leerling**. Het woord discipel is verwant aan het Griekse woord waarvan ons woord didactiek is afgeleid, wat onderwijskunde betekent. Het gaat dus om iemand die onderwijs ontvangt, wordt opgevoed, zich in een leerschool bevindt.

De woorden discipel en christen komen heel dicht bij elkaar zoals je in Handelingen 11 kunt zien. Een christen is iemand die in zijn manier van leven een **volgeling** van Jezus is zo zegt de Bijbel en als je naar Paulus kijkt, wat hij zegt tegen Timotheus (zie Tim. 3:10,11) dan zie je dat beide begrippen eigenlijk uitwisselbaar zijn. Discipelen van Jezus zijn leerlingen, volgelingen (net zoals Timotheus volgeling van Paulus was) en vertrouwelingen. Je bent vaak niet direct een discipel van Jezus. Vaak ben je een leerling van een 'oudere' discipel (bijv. een dominee), die op zijn beurt weer in dienst is van de grote Meester. Jezus zelf was eigenlijk ook een discipel op aarde met God als Zijn Meester.

Als het om discipelschap gaat, is het eerst belangrijk om te kijken naar de leerling die onderwijs ontvangt. Het gaat zo'n discipel in de eerste plaats om het woord van zijn Meester. Er waren ook valse discipelen die het Woord in praktijk brengen te moeilijk vonden. Als de leerling niet bereid is op grond van het genoten onderwijs een volgeling te worden is het uit met zijn discipelschap. Discipelschap is eigenlijk een leerschool van het aardse leven. Het begrip volgeling gaat verder dan leerling. Het gaat er dan niet alleen om wie Hij is. Uit liefde voor Zijn persoon willen wij Zijn volgeling en vertrouwing zijn. Als je een Meester zoals Hij liefhebt en je levert je vrijheid bij Hem in dan wordt je pas echt vrij. Wie dat doet heeft iets van het discipelschap begrepen. Dan raak je de derde betekenis nl. **vertrouwing**. Je levert iets bij de Meester in en je krijgt er veel meer voor terug.

Het gaat een discipel niet alleen om te horen wat de Meester zegt, zelfs niet alleen in Zijn woord te blijven, maar uiteindelijk te worden als de Meester zelf. Het worden als Christus is uiteindelijk je doel in je geestelijke groei.

Niet te doen wat hij doet (wonderen), maar te zijn zoals Hij, dan zijn we helemaal 'op orde'.

Wie een discipel is, is gelijk een onderdaan van het koninkrijk van God. De plaats waar dat koninkrijk zich bevindt is de aarde. En nu de Koning in de hemel is kunnen we zeggen; waar op aarde de onderdanen van de Koning zijn, daar is het koninkrijk. Toen door Adam en Eva de zonden op de wereld kwamen is de satan eigenlijk de baas op aarde geworden. De taak van een discipel is dan zich te verzetten en te wacheten totdat de Koning terugkomt, net zoals de mensen in de Tweede Wereldoorlog tegen de Duitsers, en weerstand te bieden door het evangelie te verkondigen en nieuwe onderdanen te werven voor het verborgen koninkrijk van God, dat zich langzaam opbouwt. Maar het betekent voor de

discipelen dat zij eerst wel de verwerping van de Meester moeten delen, voordat zij de heerschappij met de Koning kunnen delen. De Koning zoekt discipelen die bereid zijn niet op aarde Hem consequent te gehoorzamen en te volgen. Zo'n persoon moet zich eerst laten dopen. De doop is een publieke toelating tot het koninkrijk van God, tot de gemeenschap van discipelen die de verworpen Jezus willen navolgen om straks Zijn verheerlijking te delen. Na de doop moet de discipel leren te bewaren alles wat de Meester aan Zijn apostelen geboden had. Hij zoekt mensen, die bereid zijn hun vrijheid op te geven, Hem consequent te volgen, hun eigen wil aan de Zijne te onderwerpen en alles wat Hij hun geboden heeft te bewaren.

Hoe speel je dat klaar? Het antwoord is: door de liefde en zo alles voor Hem over te hebben, wat Hij ook voor jou over heeft.

2. De liefde jegens de Heer.

In het vorige hoofdstuk hebben we gezien hoe een discipel het 'klaarspeelt' zijn vrijheid op te geven om een Ander volledig gehoorzaam te zijn. Het geheim is de liefde. Het is belangrijk om dit geheim beter te leren kennen. Het is de sleutel tot ware toewijding en navolging. Echte discipelen hebben niet alleen liefde voor hun Heer, maar ook voor hun medediscipelen (1 Joh. 2)

Wie zij broeder niet liefheeft, heeft God niet lief, en omgekeerd. Zo zie je dat er voor liefde twee manieren nodig zijn. Zij zouden liefhebben, omdat Hij hen eerst had liefgehad. (1 Joh. 4:19) De kenmerken van deze discipel zouden dus uit het wezen van God zelf voortvloeien. God is licht en liefde zo staat het in Johannes en zo zijn Zijn kinderen ook. Dat betekent, dat wij hem gehoorzaam zijn en de weg van gerechtigheid in te gaan. Hij zal je helpen en je niet in het diepe storten. De Meester die het grote voorbeeld voor de discipel is, is ook de kracht in de discipel. Samenvattend kunnen we in navolging van de Meester steeds 3 dingen onderscheiden.

*Gebod; het is de Meester die het bevel aan de discipel geeft.

*Voorbeeld; het is de Meester die Hem de uitvoering van het bevel heeft voorgedaan.

*Kracht; het is de Meester die in de discipel de uitvoering van het bevel bewerkt, door in hem Zijn eigen kracht te werken.

Door veel vrucht te dragen zal men een discipel van de Heer kunnen zijn. Ware discipelen zijn levende ranken, die de levenssappen van de wijnstok opnemen en daardoor veel vrucht kunnen dragen (zie ook Joh. 15:5,6). Zo'n discipel heeft een zware opdracht, maar het leven van de wijnstok dat in hem is, maakt het hem mogelijk die taak te vervullen nl. worden als zijn Meester. God de Vader zal ons daarbij helpen (als wij Hem in ons leven toelaten) door dingen die het vrucht dragen bemoeilijken weg te snoeien. Vrucht dragen houdt niet zozeer verband met wat wij doen, maar met wat wij zijn, wat onze daden zijn. Bijvoorbeeld je liefde aan iemand tonen door jouw leven voor hem te geven, want heeft Jezus dat ook voor jou gedaan.

Jezus is je vriend, waarmee je op zeer vertrouwelijke voet staat. Hij heeft geen geheimen voor je als je je openstelt. Hij zegt: Ik noem u niet meer slaven, want de slaaf weet niet wat zijn heer doet; maar ik heb u vrienden genoemd. Dan zegt Hij:

Alles wat Ik van Mijn Vader gehoord heb, heb ik u bekend gemaakt. Daar moet je blij mee zijn, maar er zijn ook goddelijke gedachten, waar je verre van blijft staan. Als je gehoorzaam aan Hem bent, ben ja al een hele stap verder bij het discipelschap, dat is de sleutel tot intimiditeit, vriendschap.

Elke dag zijn er mensen waarvan hun ogen opengaan en die hun leven in Zijn dienst stellen. Zij nemen Hem als Heiland en Heer aan. Om dit te behouden is een belijdenis nodig die uit je hart komt en die elke dag in alle dingen van ons leven manifest moet zijn. Zo wordt je een ware discipel (christen) door te spreken en je te laten zien.

Je hoeft je ook geen zorgen te maken om je medediscipel. Ook al denk dat hij allerlei verkeerde dingen doet, dat is een zaak tussen hem en zijn Heer. Treed niet in de positie van meester, want daarvan is er maar een nl. Jezus Christus. We moeten niet in de verantwoordelijkheid van de medediscipel willen treden, maar ons ook niet achter diens verantwoordelijkheid willen verschuilen. Iedereen zal voor zichzelf verantwoording af moeten leggen, zo zegt Paulus in Gal. 6:4,5. Discipelschap loopt dus nooit via andere discipelen. Als onervaren discipel zijn wij sterk geneigd om op het kompas van anderen te varen, dat geeft niet. Maar er komt een tijd, dat je op je eigen benen moet staan en moet beseffen, dat de persoonlijke relatie met de Meester voorop staat. IN het koninkrijk van God gaat het immers niet om wat wel en wat niet mag, maar om rechtvaardigheid, vrede en blijdschap in de Heilige Geest. Dit zijn zaken die het hart van de discipel raken. Helaas is dit voor ons vaak heel moeilijk. Wij storten ons regelmatig in onnozele discussies, waar vaal alleen de satan baat bij heeft. Discipelen behoren met hun meningsverschillen om te gaan en rechtvaardig te oordelen. Het geheim van dit alles is de liefde tot de Here Jezus. Dat is de kracht en de stimulans om hem te volgen, Hem te gehoorzamen.

3. De Prijs van het discipelschap.

Het thema van dit hoofdstuk zouden we als volgt kunnen omschrijven: aan discipelschap hangt een prijskaartje. Het enige wat ons eigenlijk te doen staat, is ons in geloof aan de Here Jezus en aan Zijn werk toevertrouwen. En zelfs dat geloof is een gave van God. De ene kant van deze verkondiging zegt, dat het evangelie niets kost, want Jezus heeft alles al gedaan. De andere kant is dat als je discipel van Jezus wil worden, je dat alles gaat kosten. Je moet alles prijsgeven. In de hemel komen kost niets; de aarde doorkomen kost alles. Je kunt het ook zo zeggen: christen worden kost niets, christen zijn kost alles. Als christen op aarde gaat het je een hoge prijs kosten, wat alleen met de kracht van de Heer volbracht kan worden. Veel mensen deinzen voor z'on hoge prijs terug. Het is dan ook volkomen waar dat de kracht tot echt discipelschap helemaal van de Meester moet komen. Maar we moeten er wel voor oppassen, dat we er ons niet achter gaan verschuilen om zo onze verantwoordelijk te ontlopen. Niemand van ons is uit zichzelf bereid en in staat tot discipelschap. Er is wedergeboorte nodig om ons daartoe bereid te maken en de kracht van de Heilige Geest is nodig om ons daartoe in staat te stellen. Jezus eist van ons om alles op te geven om een discipel te worden, dat zegt Hij ook zelf in 'harde' woorden (Joh. 6:60.66).

Hij zegt dit zo om de ware en de valse discipelen te herkennen. Het 'harde' woord

van Jezus wilde het misverstand vermijden, dat het christendom iets goedkops is. Jezus ziet in je hart of het discipelschap wat voor je is. Hij zegt: Weet waar je aan begint! Discipel van Jezus worden betekent dat je je vrij maakt van alles wat je van discipelschap af houdt, want niemand kan Jezus in eigen kracht volgen en niemand mag Jezus op eigen voorwaarden volgen. Wat de Here Jezus ook wil zeggen is: Wie zijn ouders, zijn vrouw, broer of zuster meer liefheeft dan Mij, kan mijn discipel niet zijn. Je moet ze ook niet haten, zegt Jezus. Maar je moet Jezus meer liefhebben dan je naasten.

En je moet eigenlijk bij elke gewetensquestie eerst denken wat de Here ervan zou vinden, voordat je iets doet of beslist. Jezus zegt: Wil je discipel van Mij zijn? Geef dan het mindere op om het grote te winnen. Dus wie zijn leven ter wille van Hem en het evangelie stelt, zal het behouden. Daar hoort ook het 'kruisdragen' bij, dat Hij heeft gedaan. Wij zijn kruis niet draagt en achter Mij komt, kan Mijn discipel niet zijn (Luk. 14:27).

Wie is bereid discipel te zijn tot elke prijs? Zij die de beloning kennen. Niemand is bereid de kosten te betalen als hij de baten niet kent. De discipel moet eerst inversteren, maar de opbrengt zal geweldig zijn. Jezus vraagt ons om wel goed over onze 'investering' na te denken. Hij verlangt immers naar echt gemotiveerde leerlingen.

In de Bijbel wordt er een keer over een discipelin gesproken (Tabitha) nl. in Hand. 9:36.

Als je Hem wil volgen in Zijn koninkrijk, dan moet je door de nauwe poort en alle dingen die je belemmeren moeten bij de poort achterblijven. Er is inzicht voor nodig om de poort te vinden en geweld om hem binnen te dringen, zegt Jezus. Dit zegt Hij om de valse discipelen af te schrikken en de wankelmoedigen kracht te geven als het erop aan komt.

Veel 'discipelen' denken, dat het Jezus te doen is om ons een fijn aardse leven te geven. Dit is gedeeltelijk waar, maar het gaat Hem vooral om het eeuwig leven, dat Hij aan ons wil schenken. Heel wat discipelen haken dan af als zij weten wat het christendom eigenlijk is nl. navolging, toewijding, gehoorzaamheid en natuurlijk het net besproken gedeelte over het eeuwig leven en in 'mindere' mate plezier maken in dit aardse leven. Aan dit laatste punt zijn bepaalde discipelen meer gehecht dan het eeuwige leven. Je kunt niet vlot een scheidslijn trekken tussen goede en slechte discipelen. Een goede discipel heeft ook zijn ups and downs net zoals Petrus die zich ging realiseren wat hij had achtergelaten en wat nu eigenlijk de beloning was voor het volgen van Jezus. Dit is geen schande, maar een rechtvaardige vraag. Het antwoord hierop zie je in Matth. 19:28,29. Daarin staat, dat alles wat je hebt opgegeven je in honderdvoud terugkrijgt. Je hebt op dit aardse leven niet alles opgegeven, want je hebt je medediscipelen (familie) nog. Als medediscipelen ondersteunen, bemoedigen en stimuleren wij elkaar. Zo vormen wij voor elkaar een geschenk van de Heer, opdat wij moeten kunnen vatten en onze weg kunnen vervolgen als discipel achter de Heer aan om te 'worden' als Hij en het eeuwig leven te ontvangen. Hoe moeilijk deze weg ook is!

4. De leerschool van de discipel.

In principe zijn alle ware gelovigen discipelen van de Here Jezus. In de vorige

hoofdstukken hebben we gezien, dat complete navolging en gehoorzaamheid liefdevolle toewijding inhoudt. Als we het daarover heben is het duidelijk, dat we dan in het bijzonder aan de relatie van de discipel tot zijn Meester denken, maar de relatie met onze medediscipel is ook zeer essentieel. Het is onmogelijk Hem lief te hebben zonder, dat we onze broers en zussen liefhebben. Als ik van Hem houdt, kan ik dat bewijzen door wat ik voor Hem doe. En wat ik voor Hem doe, is in verreweg de meeste gevallen, wat ik voor mijn medemensen doe. De echtheid van de ware discipel uit zich in de liefde tot de Meester en tot de medediscipelen. Dit zie je goed in de bergrede. De bergrede is het eerste onderwijs, dat we in de Schrift vinden van de kant van de Here Jezus aan de discipelen. Het is a.h.w. les een van het discipelschap. Het is voor elke discipel heel belangrijk te beseffen, dat ware gehoorzaamheid in de Schrift altijd verbonden is met liefde. Soms denk je dan waarom de twaalf discipeln Jezus volgen, omdat ze zich aan Zijn heerschappij zouden onderwerpen. Maar dan weet je, dat Hij zich uit liefde voor Zijn discipelen overgaf in de dood. Zo iemand wil je wel liefhebben en volgen. Hij spiegelt ons nl. geen goude bergen voor die Hij niet waar kan maken. Wat Hij ons in het vooruitzicht stelt is: smaad, lijden en vervolging, maar het einde zal goed zijn. Gelukkig zijn ondanks alles wat hun te wachten staat de discipelen gelukkig. Niet alleen straks in de hemel, maar ook in hun vervolgingen. Dit alles schenkt Hij ons. Les een van de Meester is: Ik kan jullie gelukkig prijzen, niet ondanks de vervolgingen, maar mede dankzij de vervolgingen. Het is de moeite waard discipel te zijn. De beloning gaat de ontberingen verre te boven.

In Matth. 22:37-40 zie je de zin van het ware leven van het discipelschap: God en onze naasten liefhebben. Dit wordt gedaan m.b.v. de geboden, die de verhouding tussen de Meester en zijn leerlingen regelt. Tot in eeuwigheid kan de relatie tussen de Schepper en het schepsel slechts gereguleerd worden door geboden; nooit is het schepsel onafhankelijk t.o.v. de Schepper. Zo is het nu ook tussen de Meester en zijn leerlingen. Maar daarmee hebben we toch nog steeds niet de kern geraakt en die is: het wezen van de wet ligt besloten in het wezen van de Meester zelf. Jezus zegt: Meen niet dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten op te heffen; Ik ben niet gekomen om op te heffen, maar om te vervullen (Matth. 5:17). Het vervullen betekent, dat in de Here Jezus de Thora op het hoogst geopenbaard wordt naar haar diepste wezen, tot in haar eigenlijkste zin. Daarom vat Hij de wet samen in een nieuw gebod/wet (Joh. 13:34). Mijn wet is, dat jullie elkaar liefhebben en als jullie dat doen, worden jullie net als Ikzelf, want Ik ben de essentie van de Thora. Je wordt net als de Meester door de Thora tot een deel van jezelf te maken. De ware discipel draagt de Thora in zijn binnenste (dat is Christus) en dat kan niet anders betekenen, dat hij Christus ook in zijn gedrag vertoont en naar de ander uitdraagt. In Matth. Zien we, dat de ware discipel niet alleen Christus uitdraagt, maar Hem ook ontmoet in de naaste aan wie de discipel zijn diensten aanbiedt. Door de medediscipel te dienen vertoont de discipel dus de Meester die in hem is en dient Hij zo indirect de Meester.

Voor zondaren zijn zelfs God minimale eisen nog te zwaar maar voor ware discipelen zijn zelfs Gods maximale eisen niet te zwaar. Jezus toont, dat het zelfs niet makkelijk is om een minimale eis te kunnen volbrengen, want de gedachte bijv. aan moord is al net zo erg als de daad zelf. Als we dus discipelen van Jezus willen

zijn zullen we dus eerst onder ogen moeten zien, dat we van nature allemaal moordenaars, overspeligen, leugenaars en dieven zijn. We moeten met het discipelschap dit proberen te overwinnen, met de Thora in de hand.

5. 'Tekenen' leren zien.

In het vorige hoofdstuk hebben we gezien wat het allereerste was, dat de discipelen van de Here Jezus hoorden en zagen. Wat zij zagen, was dat Hij wonderen deed in aansluiting bij de verkondiging van het evangelie. En wat zij van Hem hoorden waren Zijn verkondigingen en de bergrede.

Hij doet dat om de Thora in zijn diepste betekenis uit te leggen nl. als het gebod van de liefde.

Elk van de vier evangeliën belichten andere aspecten van de verhouding tussen de Meester en Zijn discipelen.

*In het Mattheus-evangelie worden de discipelen vooral in de relatie tot de Koning en Zijn koninkrijk gezien. Het zijn onderdanen van de Koning.

*In het Markus-evangelie, waar Jezus vooral als grote Dienstknecht wordt voorgesteld, zijn de discipelen vooral Zijn mededienstknechten, die door Hem in de dienst worden ingewijd zie bijv. Markus 1:38.

*In het Lukas-evangelie is Jezus vooral als de Zoon des mensen, de waarachtige, afhankelijke mens, die hier op aarde aan de hele mensheid van Godswege Diens barmhartigheid en genade komt openbaren (zie bijv. Luk. 1:78) en die Zijn discipelen in deze bediening betreft, opdat zij die eenmaal zullen voortzetten.

*In het Johannes-evangelie wordt Jezus vooral voorgesteld als de Zoon van God, het eeuwige Woord, dat vlees geworden is en hier op aarde Gods heerlijkheid openbaart aan hen die kunnen en willen zien.

In Joh. 1 zie je de roeping van 6 discipelen. Ieder wordt op een andere manier door Jezus geroepen. De eerste twee zijn de discipelen van Johannes de dooper (Andreas en Johannes). Dan volgen Simon, Jakobus, Fillipus, en Nathanael.

Vervolgens komen er nog 6 discipelen bij nl. Thomas, Mattheus, Jakobus zoon van Alfeus, Lebbeus, Simon en Judas.

In de bergrede leerden zij het liefdegebod kennen. In Joh. staat de heerlijkheid van de Heer voorop. Hier verricht Jezus Zijn eerste wonder\teken voor Zijn discipelen.

Het was net als de bergrede in het bijzonder voor de discipelen bedoeld. Jezus openbaarde zo Zijn heerlijkheid alleen aan hen die het zien wilden en konden.

-Het tweede teken is de genezing van de zoon van de jonge hoveling.

-Het derde teken is de genezing van de verlamde te Bethesda.

-Het vierde teken is de wonderbare spijziging van de 5000.

-Het vijfde teken is de genezing van de blindgeborene.

-Het zesde teken is de opwekking van Lazarus.

-Het zevende teken is de wonderbare visvangst.

Dit alles staat in Joh. 21.

Als discipel moet je allemaal je eigen opdracht uitvoeren. Toch zijn er wel gemeenschappelijke elementen, die we allemaal moeten doen zoals liefde tot de Meester, toewijding, elkaars liefde tot de naaste. Maar bovenal wenst de Meester, dat wij op Hem zien, want Hij is het volmaakte voorbeeld. Christus heeft de wet in haar ware zin en doel aan het licht gebracht door de absolute en volkomen

zelfovergave van Zijn liefde. Dat is het wezen van waar discipelschap: volkomen overgave. Elke gelovige heeft nl. zijn eigen opdracht van Jezus gekregen. We hebben Jezus niet lief, omdat het onze plicht is, maar omdat Gods eigen liefde in onze harten is. Als je het geloof in de Meester maar houdt en hem dient, dan voert de liefde de boventoon. Hoe meer we ons van onze eigen zwakheid bewust zijn, des te beter kan de Meester Zijn kracht in ons openbaren.

Het woordje 'teken' speelt in het Johannes-evangelie een belangrijke rol. Een teken is, zoals al even gezegd, veel meer dan een wonder. Als u geen tekenen en wonderen ziet, zult u geenzins in Mij geloven, zegt de Heer zelf in Joh. 4:48. Als niet eerst door de wedergeboorte en de verlichting van de Heilige Geest je ogen geopend worden, zul je alleen maar een wonder zien en geen teken net zoals Nicodemus. Dan heb je totaal niet begrepen wat het wonder betekende.

Bij degenen die door de genade de tekenen werkelijk leren 'zien' is het resultaat onveranderlijk, dat zij de heerlijkheid van God en Christus aanschouwen en in Hem geloven. Jezus maakt ook zo onderscheid tussen ware en valse discipelen, want de valse kunnen Hem niet meer volgen, omdat zij geen tekenen gezien hadden. Zij hadden Zijn heerlijkheid niet gezien en daar gaat het nu juist om.

De diepste kern van het discipelschap is daarom zeker: Gehoorzaamheid aan de Meester!!

Je moet natuurlijk ook eerst Zijn tekenen gaan begrijpen en meer in Hem zien, dan degene die voor ons gestorven is. De wonderbare spijziging was ook een teken, dat je kon 'zien'. Jezus dacht niet eerst aan aardse zaken, wat overigens de mensen wel deden, zoals de Romeinen verdrijven. Maar Hij wilde de mensen eerst voeden, opdat zij het eeuwige leven zouden krijgen. Hij zegt in Joh. 6:51: Ik ben het levende brood, dat uit de hemel is neergedaald; als iemand van dit brood eet zal Hij leven tot in eeuwigheid. Dit vonden veel mensen veel te ingewikkeld. Zij waren op sensatie belust. Slechts een handjevol mensen kon zeggen: 'Wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd' (Joh. 1:14).

Om Jezus te kennen moeten we iets van Zijn heerlijkheid gezien hebben bijv. het lezen van Zijn woord, bij het bidden, naar kerkdiensten gaan (doopdiensten). Wat hebben wij van Hem gezien. Daar gaat het om!

Als het gaat over de centrale vraag wat de discipel van de Meester gezien heeft wijs ik graag op drie discipelen in het Johannes-evangelie; Maria keek, Petrus beschouwde, Johannes zag in.

*Maria's zien betekent: ergens vluchtig een blik op werpen. Zij zag bijv., dat de steen voor het graf van Jezus weg was. Ze kijkt wel, maar ze ziet niet, waar het werkelijk om gaat net zoals sommige discipelen dat hebben.

Ze geven al een oordeel, voordat ze pas echt gekeken hebben.

*Het Petrus zien: Hij analyseert de situatie bij het graf als een wetenschapper en is zeer objectief en hij trekt een theoretische conclusie. Deze manier is niet veel beter dan die van Maria, want ook hij ziet niet waar het werkelijk om gaat.

*Het Johannes zien: Hij ziet met zijn hart en komt tot geloofsinzicht. Dit is het ware zien; Open uwe ogen voor Zijn grootheid! Zie er de glans van de Meester in en u zult behoren tot dat gezelschap van mensen die 'het gezien' hebben en er daardoor alles voorover hebben Hem na te volgen. In Hem hebben we enerzijds een overweldigend heerlijk voorbeeld en anderzijds een bron die zo rijk is, dat we

daar eindeloos uit kunnen putten, elke dag opnieuw.

6. Navolging

In dit hoofdstuk gaat het vooral om het thema navolging. In de Evangelien wordt je dit punt vooral in het Markus-evangelie erg duidelijk gemaakt. In Markus 9:38-41 gaat het over: Hoe moeten wij omgaan met discipelen die ons niet volgen? Jezus zegt: Want wie niet tegen ons is, is voor ons.

Wij houden ons veel te veel bezig met de vraag of een medegelovige niet met ons dezelfde weg gaat, dan de vraag of hij de Heer volgt.

Als iemand dan profeteert in de naam van God zonder toestemming van de Hogere Macht, stellen we deze vraag vaak onbewust. Om dit punt maakten een aantal discipelen van Jezus veel ophef. Zij vonden nl. dat dit uit den boze was. Maar zo zegt Mozes en later ook Jezus: Het is altijd nog beter te profeteren, ook al gebeurt dit niet helemaal correct, dan helemaal niet te profeteren. Deze mensen volgen Jezus (on)bewust toch, ook al doen ze dat niet helemaal op de correcte manier.

We kunnen soms zo opgeslokt worden door onze verkondiging van de Heer, of door allerlei andere dingen die we voor de Heer doen, dat we de gemeenschap met de Heer verwaarlozen. Je moet bijvoorbeeld je medediscipel niet in zijn dienst dwarsbomen, want hij heeft daar zelf verantwoording voor gekregen (en moet deze ook zelf afleggen voor de Here) van de Heer en ten tweede mag het er nooit om gaan of een medediscipel 'ons' volgt, maar of hij met de Heer ons volgt. Maar het betekent dus niet, dat we geen belangstelling voor onze medediscipel mogen hebben. Integendeel het betekent, dat deze belangstelling nooit onze eigen bedieningen evenmin de bediening van de medediscipel in de weg mogen staan. We hebben benadrukt, dat discipelen onderling heelveel met elkaar te maken hebben. Maar als het om de uitoefening van hun taak gaat, moeten zij zich alleen op de Meester concentreren.

Een andere tekst die ook belangrijk is voor het discipelschap is Markus 10. Hier gaat Jezus met Zijn twaalf discipelen naar Jeruzalem, waar Hij ter dood veroordeeld wordt en later ook gekruisigd wordt.

Jezus ging Zijn discipelen voor. Zij volgden Hem vol ontzetting en angst. Dat is niet onbegrijpelijk, want Jezus had gezegd, dat hun hetzelfde te wachten stond.

Maar uiteindelijk zijn zij allemaal krachtige getuigen van de Heer geworden en de martelaarsdood voor de Heer gestorven (misschien op Johannes na).

Zij waren bang om een discipel van een vernederde Heer te worden, want zij wisten niet van Zijn opstanding. De discipelen in Markus 10 kenden slechts de vernederde Heer hier op aarde die aan het kruis gestorven was. Zij wisten niet, dat zij uiteindelijk bij de Hemelse Heer zouden komen.

Paulus wist dit wel, maar ook hij moest de aardse Christus navolgen. De Heer voorzegt, dat ook discipelen langs de weg van het lijden de heerlijkheid zullen bereiken. Al kan Hij hun niet een concrete positie in die heerlijkheid beloven. De discipelen waren niet minder dan Paulus; zij alleen hebben Jezus gevolgd en hebben de heerlijkheid via het diepste martelaarslijden bereikt. In Paulus' z'n brief aan de Filippiërs worden vier aspecten van het discipelschap weergegeven.

*1. Christus is mijn leven.

*2. Christus is mijn voorbeeld.

*3. Christus is ons doel.

*4. Christus is onze kracht.

Alle hoofdelementen in het discipelschap die we gevonden hebben komen hierin terug: de Meester is de zin en de inhoud van het leven van een discipel, Hij is diens voorbeeld, Hij is diens doel en Hij is de krachtbron in de discipel.

Tenslotte kan ik nog een voorbeeld van navolging noemen. Een jongeman volgde Hem en Petrus volgde Hem in de tuinen van Gethsemane bij de gevangenneming van Jezus. Zij worden op de proef gesteld, doordat zij ook de kans lopen gevangen genomen te worden, maar Zij kijken allebei als het erop aan komt van Zijn zijde. De vier evangeliën eindigen allemaal met discipelen die erop uitgaan. Al behoren we zelf niet tot de 12, toch gaat er van hun zending een geweldige stimulans uit voor elke ware discipel van Jezus. Er is een taak die alle discipelen op aarde gezamenlijk te vervullen hebben. Maar het is tegelijkertijd een taak waarin elk van hen zijn eigen specifieke bijdrage heeft te leveren. Het is geweldig te weten, dat wij niet de enige discipelen zijn, wij zijn met velen, die allen met elkaar de liefde tot en de liefde van de Meester delen en samen hun schouders onder de grote opdracht mogen zetten. Maar het is even geweldig, dat elke discipel zijn eigen persoonlijke, intieme relatie tot de Meester heeft en daarmee ook zijn eigen individuele, specifieke taak.

Mochten wij daarin allemaal trouw bevonden worden!!!